

JUULTJE VAN DEN NIEUWENHOF

**GET
OUT**

kluitman

Novelles van Juultje van den Nieuwenhof:

CTRL-A

Get out

Voor de waarheid, of liever: de dynamiek van harde feiten.

Voor toekomst, verleden, het stuiterende hier en nu. [...]

Voor alles altijd bang geweest.

Maar niet voor jou.

Nee. Niet voor jou.

Joost Zwagerman, *Voor alles*

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelij verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284/W042201

Bisac YAF062000 / YAF058030 / YAF058170

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Juultje van den Nieuwenhof

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

Ik leun op de metalen wasbak in mijn 'kamer'. In een inrichting als deze noemen ze het geen cel, maar een kamer. Alsof het iets uitmaakt. De muren op die tien vierkante meter waar ik elke dag vanaf vijf uur naar moet liggen staren, komen toch wel op je af, hoe je het ook noemt.

In de spiegel kijkt een persoon me aan die ik niet herken. Een grijs gezicht, wallen, lege ogen en ingevallen wangen. In niets lijkt ik meer op degene die ik vroeger was. Wekenlang heb ik niet eens in de spiegel durven kijken; ik kon mezelf letterlijk en figuurlijk niet meer in de ogen kijken.

Hoe heeft het zover kunnen komen?

Ik staar weer terug in de metalen bak en mijn gedachten gaan naar jaren geleden. Ik zat in de tweede klas en er was een schoolfeest op het Luthercollege. Stoer als we onszelf vonden, gingen we stiekem voor de eerste keer een sigaret roken in de fietsenstalling van de leraren. We troffen twee andere leerlingen die hetzelfde idee

hadden. We hadden vrienden kunnen worden, dat weet ik zeker, daar op dat moment.

Ik weet niet meer waar het precies misging tussen ons en die andere twee jongens, maar volgens mij begon het met een minuscule botsing in de kantine bij de snoepautomaat.

'Kijk uit waar je loopt, asshole!' zei de een.

'Fuck you, kijk zelf uit je doppen!' zei de ander.

Een duw. Nog een duw. Een leraar die tussenbeide kwam. En het zaadje was geplant. Het begin van wat een paar jaar later uiteindelijk het nieuws zou bereiken.

Met ons in de hoofdrol.

VIER MAANDEN GELEDEN

CHAV

1.

Ik slaak een diepe zucht en schop tegen een tak aan die voor de enorme oprit ligt. De tak ligt daar als een verlaten souvenir van een tuinman die verder alles spic en span voor elkaar heeft in deze veel te nette buurt. Ik kijk rechts van me de lange, brede straat in. Overal is de kerstversiering in de keurige voortuinen me al aan het aanstaren. In dit gedeelte ben ik nog nauwelijks geweest, ook al woon ik mijn hele leven al in deze stad en is het helemaal niet zo ver bij ons vandaan.

Vroeger zei tante Jayce altijd dat de Bloemenbuurt ons ‘soort’ daar liever niet had. Ik snapte daar niks van toen ik klein was. Bedoelde ze mensen die minder rijk waren? Mensen die minder hadden? Natuurlijk was ik als kind al niet gek; ik kreeg heus wel mee van de volwassenen dat mensen onze wijk niet per se als favoriet op hun lijstje hadden staan. Maar voor mijn gevoel had het allemaal veel erger gekund en was het leven voor mij best eenvoudig.

Op de middelbare school veranderde dat wel. De verschillen tussen ons en de leerlingen uit de ‘goede buurt’ werden duidelijker. Het Luthercollege stond bijna precies tussen de twee wijken in, alsof de school juist daar neergezet was om de verschillen in afkomst nog duidelijker te maken.

En nu sta ik hier in de kou midden in de Rozenbottelstraat, in de ‘chique kakkersbuurt’, me af te vragen of ik hier wel goed aan doe. Aman zou me voor gek verklaren als hij zou weten dat ik hier ben. En hij zou me nooit meer aankijken als hij wist wat ik op het punt sta te doen. ‘Je gaat toch niet buigen voor die gasten?’ zou hij zeggen. ‘Disrespect voor ons betekent levenslang disrespect voor hen.’ Die zin zegt hij al zolang ik hem ken. Disrespect is echt zijn woord, tot enorme ergernis van onze docent Nederlands.

Overall staan Tesla’s en BMW’s op de oprit, alsof het afgesproken is dat dat je auto móét zijn. Als je het waagt om een oude Renault Clio voor de deur te zetten, ben je vast niet welkom als bewoner. Of als bezoeker.

En dan die voortuinen met alle grote kerstbomen met subtiel knipperende lichtjes. Het is misselijkmakend, maar daar denken de mensen die hier wonen vast anders over. Voor hen is het precies zoals het zijn moet in deze tijd van het jaar.

Ik probeer in te schatten hoeveel huizen uit mijn straat zouden passen tussen de villa waar ik voor sta en het eerstvolgende buurhuis, zo veel ruimte is er. Ik kijk mijn ogen uit, maar voel geen

enkele vorm van jaloezie. Als je door hier te wonen ook meteen zo’n klootzak moet zijn als die guy die ik dadelijk ga treffen, dan pas ik voor alle geld en luxe.

Kom op, Chav, loop geen tijd te rekken, doe wat je moet doen of ga naar huis, zo simpel is het. Je hebt er lang genoeg over nagedacht. Ik trek mijn hoody verder over mijn hoofd tegen de kou.

Wat moet ik doen als zijn pa opendoet. Of iemand anders? Nogmaals zuig ik een diepe teug lucht naar binnen. Dat zie ik dan wel weer, ik moet nu doorzetten. Ik heb besloten dat ik niet wil zijn zoals ze over me denken en daar moet ik dan ook naar handelen. Laten zien dat het ook anders kan.

Ik voel de gloednieuwe iPhone in mijn kontzak branden alsof hij in de fik staat. In mijn andere zak voel ik het voorwerp dat ik altijd bij me draag. Niet om het daadwerkelijk te gebruiken, ook al overweeg ik het af en toe wel eens, maar als een aandenken aan mijn vader. Ik heb het van hem gekregen een dag voordat ik naar de middelbare school ging.

’s Avonds kwam hij mijn slaapkamer binnen, ik sliep bijna, en hij legde een cadeau op mijn bed. ‘Pak morgenvroeg maar uit,’ had hij gezegd. ‘Nu je naar de grote school gaat, ben jij de man in huis. Familie en vrienden moet je beschermen, jongen. Altijd.’ Ik snapte niks van wat hij allemaal zei en om eerlijk te zijn was ik ook te moe om te vragen wat hij verder bedoelde.

Het was de laatste keer dat ik mijn vader gezien heb, de dag erna was hij vertrokken.

Ik klop met mijn handen op beide voorwerpen alsof ik mezelf nog extra moet overtuigen dat ik ze bij me heb. Dan loop ik de oprijlaan op. Elke stap klinkt knerpend op het grind en elke stap doet me meer twifelen of dit af gaat lopen zoals ik thuis bedacht heb dat het óók kan; dat we als gelijken met elkaar om kunnen gaan. Eerlijk. Dat we elkaar allemaal niet hoeven te mogen, maar elkaar wel met rust kunnen laten. Hier heeft niemand iets aan en straks gebeuren er nog ongelukken. Dat heb ik er niet voor over. En als ik daar een eerste stap voor moet zetten, dan is dat maar zo. Ik doe het voor mijn zus, maar ook voor mezelf, en misschien nog belangrijker; om mijn moeder het gevoel te geven dat ze trots op me kan zijn. Dat ik dat verdiend heb.

Twee bewegingssensoren pikken blijkbaar mijn laatste stappen naar de villa op, want ik baad plotseling in een zee van licht. De grote voordeur van strak gelakt hout doemt voor me op met daarnaast een opvallend naambord. *Mr. A.A. van Dongen, advocaat en mediator. Uitsluitend op afspraak*, staat in strakke, zwarte letters op het koperen bord.

Mijn vinger gaat langzaam naar de deurbel aan de rechterzijde van de voordeur. Een klein lampje bij de bel verradt dat er een camerasysteem aanwezig is dat elke beweging van mij hier vastlegt. Mijn hartslag versnelt en ik slik een paar keer. Ik heb het gedaan. En nu moet ik mezelf dwingen om niet weg te rennen.

Even hoor ik niks. Ik voel de gure wind in mijn gezicht. Seconden tikken weg en de zenuwen nemen toe, maar ik blijf staan. Ik staar

naar mijn Jordans en overweeg om nog een keer aan te bellen.

Dan hoor ik ineens gestommel en een mannenstem. Het geluid klinkt bedompt aan de andere kant van de voordeur, maar de stem klinkt bekend, ook al kan ik niet verstaan wat hij zegt.

Plotseling klinkt een andere stem. Fuck, hij is dus inderdaad niet alleen, waar ik al bang voor was. Nou ja, je bent nu al zover gekomen, dan maak je het ook af, zeg ik tegen mezelf.

‘Ik doe wel open, maar ik ben je fucking butler niet! Weet je hoe koud het is?’ De deur wordt plotseling met een ruk opengetrokken en ik kijk op, recht in het gezicht van de jongen voor me.

Hè? Hem had ik even niet verwacht.

‘O, ik... Ehm... Ik kwam eigenlijk voor...’ Voor ik mijn zin af kan maken, onderbreekt hij me.

‘Wat doe jij nou hier?’ sist hij me toe.

Een moment ben ik van mijn stuk gebracht en weet ik niet meer precies hoe ik dit aan wilde pakken.

‘Ik weet niet wat je komt doen, maar geloof me, draai om en ga weg. Ik zweer je, ga weg en kom niet terug. Als hij je ziet, dan...’ Hij schudt zijn hoofd alsof hij niet wil geloven dat hij me hier ziet.

Dan wordt de deur in mijn gezicht dichtgesmeten.

2.

‘**W**hat the fuck, kijk eens wie we daar hebben?’ roept Jasper uit.

Ik was al bijna omgedraaid toen de deur nogmaals openging. Deze keer was het wél Jasper die in de deuropening stond.

Tristan was overduidelijk geschrokken toen hij net de voordeur openmaakte en ik snap het; als hij iemand niet verwacht had voor het huis van zijn beste maat, dan was ik het wel.

Nu staat hij me vanachter Jaspers rug te bekijken alsof hij een geest ziet.

Ik zucht diep.

‘Ik ben alleen. Geen zorgen. Ik wil even met je praten. Ik bedoel het goed.’ Ik probeer Jasper recht aan te blijven kijken. Hij heeft gedronken; zijn ogen schitteren en hij leunt onvast tegen de deurstijl. Ik zie kleine zweetdruppeltjes op zijn bovenlip terwijl ook zijn adem wolkjes vormt door de kou.

Heel even zwijgen we alle drie en er valt een ongemakkelijke

stilte. Wat had ik dan verwacht? Dat dit easy zou zijn? Dat ik warm onthaald zou worden door de jongens met wie we al jaren in de clinch liggen?

Jasper houdt zijn hoofd schuin en kijkt me onderzoekend aan. Dan kijkt hij over zijn schouder naar Tristan en weer terug naar mij. Een grote glimlach verschijnt op zijn gezicht.

‘Onze Chavva “wil even met mij praten”, Tristan, hoor je dat?’ Jaspers stem klinkt vermaakt, alsof hij op het punt staat een goede grap te vertellen. ‘Ik denk dat hij het vooral “goed bedoelt”.’

Tristan slaat zijn ogen neer.

‘Zal ik jou eens wat vertellen, gap; de weg naar de hel is geplaveid met goede bedoelingen! Domme aap.’ Nu spuugt Jasper zijn woorden bijna uit. Ik weet niet precies wat hij bedoelt met zijn weg naar de hel, maar zijn toon en wat hij zegt betekenen weinig goeds.

‘Gast...’ klinkt de stem van Tristan zacht.

‘Wat? Mag ik hem geen domme aap noemen?’ vraagt Jasper en hij stommelt een stukje naar achteren om Tristan te bestuderen. ‘Omdat hij getint is? Wil je de held uithangen of zo?’

‘Laat mij erbuiten,’ mompelt Tristan. ‘En zijn huidskleur ook...’

Jasper negeert hem.

Ik schrik als Jasper plotseling een grote stap naar voren doet en wankelt. Met een hand probeert hij zich staande te houden tegen de muur terwijl hij een rare, overdreven buiging maakt.

‘Kom binnen in mijn nederige stulpje, jij met je goede bedoelingen,’ zegt Jasper en hij doet opnieuw een stap naar achteren.

Ik voel mijn hart in mijn keel kloppen, maar ik laat me niet kennen en zet een stap over de drempel van de villa. Wat is het ergste wat me kan gebeuren? Ze doen dit schooljaar eindexamen, dan zijn we er als het goed is sowieso van af, maar ik wil dat het gewoon opgelost wordt. Ik ben misschien geen lieverdje, maar ik ben geen crimineel. Ja, ik heb zijn iPhone meegenomen, dat zou me op papier een dief maken, maar ik kom hem niet voor niks terugbrengen.

Terwijl Jasper me voorgaat naar een andere ruimte, zie ik vanuit mijn ooghoek de enorme hal met een kroonluchter en een gigantische trap. Snel kijk ik weer voor me. Als ik iets niet kan gebruiken is het dat hij denkt dat ik kom checken wat-ie allemaal in zijn huis heeft staan.

Bij binnenkomst in de woonkamer gaat Jasper languit in een stoel liggen. Er staat drank op tafel en het ruikt naar sigaretten. Jasper zit me met zijn armen over elkaar en een geamuseerde blik aan te kijken.

Tristan blijft staan en leunt tegen de zijkant van een grote, zwarte servieskast aan. Hij weet zich geen houding te geven, dat is me wel duidelijk; hij ontwijkt continu mijn blik.

Ik sta bij de salontafel en staar naar mijn sneakers op het vlekkeloze kleed. Ik frunnik een beetje aan mijn Daily Paper-hoody. Het voelt net alsof ik op een podium moet optreden voor mensen

die verplicht naar een voorstelling moeten kijken terwijl ze de hoofdrolspeler eigenlijk uitkotsen.

Ik ga er niet langer omheen draaien en laat mijn hand in mijn kontzak glijden. Zonder iets te zeggen haal ik de grote iPhone van Jasper tevoorschijn en houd hem als een trofee in de lucht.

De jongens kijken me aan alsof ze water zien branden.

‘Ik kom deze teruggeven,’ zeg ik luid en duidelijk, zodat er geen misverstanden kunnen ontstaan. ‘Ja, ik heb hem gisteren van je gestolen. Ik was er niks mee van plan, maar ik was dat gezeik van jullie zo beu...’ Mijn stem klinkt verrassend helder en doortastend.

Er valt een stilte. De jongens blijven me aanstaren en als ik niet beter wist zou ik denken dat ze me niet gehoord hebben.

Een honende lach doorbreekt de stilte. ‘Hoezo was je er niks mee van plan?’ zegt Jasper spottend. ‘Jouw soort heeft die telefoontjes toch altijd binnen een uur al op Marktplaats staan? Kreeg je er geen goede prijs voor? Kan ik me niet voorstellen.’

Ik probeer zijn beledigende woorden naast me neer te leggen. ‘Als ik hem had willen verkopen, had ik dat inderdaad allang gedaan. En ja, ik zit fout, maar ik wilde je terugpakken na wat je Aman hebt aangedaan.’

‘Aman? Is dat een van die apenvriendjes van je?’ Jasper recht zijn schouders.

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Dacht ik nou echt hier iets mee te bereiken? Dan zie ik de gezichten van mijn zus en

moeder voor me en besluit door te zetten. Voor hen, voor mezelf. Zodat mam niet alleen trots op haar kan zijn, maar ook op mij. Ze verdient het om beloond te worden voor al haar harde werk en het feit dat ze alles in haar eentje voor ons heeft gedaan.

‘Je weet heel goed wie Aman is. Dankzij jou werd hij geschorst, terwijl jij die vechtpartij zelf was begonnen.’ Shit, rustig blijven, Chav. Ik haal diep adem en focus me op waar ik voor gekomen was. ‘Ik zou het tof vinden als je m’n excuses accepteert en dan ben ik weer pleite.’ Ik probeer dapper over te komen en ik doe een stap naar voren om te laten zien dat ik niet bang ben.

‘O, zou jij dat tof vinden? Weet je wat ik tof zou vinden? Als jij mijn iPhone niet gejat had.’ Jaspers stem blijft beheerst, maar ook hij doet een stap naar voren.

‘Achterlijke.’

Weer een stap.

‘Zwarte.’

Weer een stap.

‘Domme aap.’

Hij staat nu niet ver meer bij me vandaan. Ik blijf het ongelooflijk vinden dat er nog steeds mensen zijn die zo denken en praten. Het doet pijn, maar ik laat me niet kennen.

‘Jasper... Dat kun je echt niet zeggen,’ zegt Tristan voorzichtig vanaf zijn veilige plek bij de servieskast.

‘Dit gaat niet over jou, dus bemoei je er niet mee. Ik vind zwarten best meevallen, maar deze niet.’ Jasper is nooit eerder racistisch

geweest. Intimiderend en kleinerend, jazekeer, maar racistisch nooit. Hij wil me duidelijk een extra klap in mijn gezicht geven, maar hij zal me niet zien bezwijken voor zijn intimiderende woorden. Vindt Tristan dit normaal? Hij kan echt een enorme eikel zijn, maar ik heb inmiddels ook andere kanten van hem gezien.

‘Ik snap dat ik fout zat, daarom kom ik hem ook terugbrengen,’ probeer ik rustig. Mijn stem trilt een klein beetje, maar hopelijk valt het niet op.

Tristan houdt zijn mond, maar volgt het gesprek wel op de voet. Wat een loser is hij toch op zulke momenten. Mijn woede voor deze hufters begint weer op te borrelen. Misschien vind ik Tristan nog wel erger met zijn meelopertjesgedrag. Als Jasper kikker zegt, dan springt hij, zeker weten. Zwakkeling die hij is. Zonder zijn vriend is hij niks, helemaal niks.

‘Het is gewoon voor iedereen beter als we het hierbij houden.’ Ik val in herhaling, maar misschien dringt het dan beter tot hem door. ‘Jullie hebben klotedingen gedaan, wij hebben klotedingen gedaan, maar laten we daarmee stoppen. Jullie willen geen gezeik voor de examens en wij hebben ook geen zin meer in gedoe. Ook niet voor...’

Jasper wisselt een blik met Tristan en ik realiseer me dat mijn betoog afmaken nutteloos is.

‘Dus hier, je iPhone. En sorry.’ Ik steek mijn hand met het mobieltje uit en wacht tot Jasper het aanpakt.

Voetje voor voetje komt hij dichterbij. De spanning is om te

snijden. Mijn ademhaling gaat vlug. Langzaam reikt Jaspers hand naar voren, maar net voordat hij de mijne raakt, gaat hij naar zijn eigen kontzak en pakt daar doodleuk een andere telefoon uit. Een splinternieuwe zo te zien. Nonchalant wisselt hij lachend de telefoon van zijn ene naar zijn andere hand en dan belandt-ie weer terug in zijn jeans. Het lachen wordt steeds harder.

De moed zakt me in de schoenen. Dit heeft geen zin. Ik moet gewoon weg uit dit huis. Ik leg dat ding dadelijk gewoon op tafel en ik ga. Ze zoeken het maar uit. Aman had gelijk; je kunt toch nooit winnen van dit soort mensen. Nooit.

Plotseling loopt Jasper pijlsnel op me af tot hij met zijn neus bijna de mijne raakt. Voor ik het doorheb, voel ik een klap tegen mijn hand en vliegt de iPhone door de lucht. Met een harde klap komt hij op de hardhouten vloer terecht en er klinkt een luide kraak.

‘Ik heb natuurlijk allang een nieuwe, chappie,’ sist Jasper me toe.

De woorden dreunen na in mijn hoofd en ik voel de woede toenemen. De minachting in die laatste zin laat mijn bloed koken. Dit soort klootzakken die de wereld beheersen en altijd alles krijgen wat ze willen hebben zonder maar een seconde moeite te hoeven doen, dat zijn de ergste. Ik kots ervan! Ik zou er boven moeten staan, dat is wat mijn moeder altijd zegt, maar het lukt me nauwelijks.

‘Ik ga,’ zeg ik en ik draai me om. Wat dacht ik wel niet? Dat ik

als een soort wereldverbeteraar deze situatie wel eens even kon veranderen? Aman maakt me af morgen, en als hij dat al niet doet, dan lacht hij me sowieso vierkant uit. Had ik dit nou toch maar met hem besproken en hem overgehaald met me mee te gaan... Had ik dit stomme plan maar niet bedacht! Ik ben inderdaad een chappie.

Ineens staat Jasper vlak voor mijn neus. Hij stinkt naar een of andere sterkedrank en hij blokkeert mijn weg naar de hal. Wat is dit nou?

‘Ik ga,’ zeg ik nogmaals en nu harder. Ik hoop dat ik sterker overkom dan ik me voel.

Jasper verschuift geen millimeter. ‘Dat gaat zomaar niet,’ hoor ik zijn kille stem zeggen.

Er gaan rillingen over mijn rug. Wat een sukkel ben ik toch! Hier komen was een grote fout. Hoe kon ik zo dom zijn om te denken dat ze me zomaar zouden laten gaan...?